

מסורת הש"ס

(א) [פי ירוקת], (ב) [פי קידות כך חי בערוך ערך עשוק] ופי לעיל טו: בתוס' ד"ה אל סמוך], (ג) [שבת כב: וש"ן, (ד) ז"ל רין], (ה) [ז"ל רש"ן, (ו) ק"א שבת, (ז) כמ"א: עמנה לפירש ממטמאה נדה, (ח) ז"ל דמי שצ"ט,

שצ"ט,

הגהות הב"ח

(א) גמ' מקמי ואייתי למחר: (ב) רש"י ד"ה הא דלא אפשר לחוף ביום כגון מוצאי שבת ויום טוב: (ג) תוס' ד"ה כך ודי' והלכתא ודי"ה הא דאפשר דר"ה:

לעזי רש"י

פלדשוטנ"ל כיסא מתקפל.

תום' הרא"ש

משום דר' שמעון דאמר אף

לטבול בשביעי של זבה ודאי הלך הכא בטויה לישש מיהא אסור אבל הטבילה מיהא מותרת אף לר' שמעון לפי שיש בה ספיקות הרבה וגם טבילה בזמנה מצוה. ועוד כיון שעושה טבילות הרבה עד ל"ח ואינה משפשת אין לחוש שגמ' תחשב לאחר טבילה זו:

אשה לא תחוף בע"ש ותטבל למוצאי שבת ותמה על עצמן האר"ה אשה חופפת ביום טובלת בלילה. פירש"י בקוש"י החירו להרחיק חפיפתה מטבילתה אלא משום דהכי עריך לחוף ביום דאי חיפה בלילה מחוץ שהומה לביתה לא ברקה שפיר. וגם פי אה דאפשר לחוף ביום כגון בימי חול חופפת היכא דלא אפשר לחוף אלא בלילה כגון שחל טבילתה במוצאי שבת שאם תחוף בערב שבת לא לטבילתה הליך חופפת בליל טבילתה במוצאי שבת. ולפיכך פי' אף אם חל י"ט במוצאי שבת נראה שלא להתיר לחוף אז חופפת ביום ואפילו אם היה י"ט חמישי וששי חל ליל טבילתה בשבת חופפת ביום רביעי ולא תתבטל בטויה. וטוניה דתלמודא לא משמע כפי' דקא מיבעיא ליה נדה מזה שתחוף בלילה ותטבל בלילה אלאמא משמע דיתיר טוב הוא לחוף ביום דחיישני דלא תחוף בטוב בלילה מחוץ שהומה לביתה (ותטבל בלילה אלאמא משמע). ומיהו גם

לפירוש השאלמות מנהג יפה הוא לנשים שלנו שמתחילות לחוף מבעוד יום ונוסקות בחפיפה עד שתחשך ואז טובלות. ועוד מחמירות על עצמן א"פ שחפפו נושאות עמהן מסרק וסרוקות עצמן בבית הטבילה. ור"ת פי' דאפשר להא אשפר לא בא להורות ככל על דין חפיפה אם הוא ביום או בלילה אלא קאי אהא דקאמר אשה לא תחוף בע"ש ותמה על עצמן כו'. היאך תוכל לומר חופפת ביום בע"ש ותטבל בלילה למוצאי שבת והא בעינן סמך לחפיפה טבילה דלמא לא תחוף אלא בליל מוצאי שבת.

סגני ואייתי למחר. די (ק"ה) אם אטבול למחר: **וידע**. רב נחמן: **מאי קאמרה ליה**. שלא חפפה: **עבדי חסרת**. להניח מיס ולחמס: **דודי**. קדרות להסס זהס חמין: **עשטיק**. פלדיטנו"ל לשב עליהן: **ותמה על עלמך היאך אשה נו'**. שהרי בקושי המירו להרחיק חפיפתה מטבילתה כל כך אלא משום דאי חפפה זביל טבילתה אימור לא חייפא שפיר משום דממחרת לטבילתה מתוך שמהומה לציטה: **הא דאפשר**. לחוף זיוס חופפת זיוס: **הא דלא אפשר**. לחוף (ט) כגון מוצאי (ו) יום טוב לא תחוף אלא זבילה: **מתני'** לא הפרישה. לא זדקה ענמה להפריש זטורה (י):

הרי זו תחוק טהורה. צימיס שצינימיס וטהרותיה שנגעה זבן לאחר שזבלה זביל שמיני טטורות להשתא הוא דמוצי: **ומטמאה מעס לעס**. ארישא קאי דקמיז אחר ימיס זדקה ומלאה טמאה מטמאה מעת לעת של ראייה זו: **אפילו זניס לנדסה זדקה**. שחרית ומלאה טטורה וזין השמשות לא הפרישה ולסוף ו' טבילה ואחר ימיס זדקה ומלאה טמאה הרי זו עד עכשיו זחוקת טטורה. ושלס מחלוקות זדצר לתנא קמח שזיעי הוא דמטהרתה זדקת שחרית אזל שני לא ולר' יהודה אפילו זדקת שזיעי שחרית לא מטהרה עד שתפריש זין השמשות ולרזבנן זמרחי אפילו זניס: **גמ'** זסה ודאי. מפרש ואזיל: **אחייל**. קאי: **אסיפא**. זדקה שזיעי שחרית ומלאה טמאה וזין השמשות לא הפרישה: **זשלמא ספק זסה לחיי**. דכיון דלא הפרישה זטורה לא שחרית ולא ערבית איכא לספוקי זנואה ח' וט' וי': **אלא זסה ודאי נמי**. זממיה. והרי זדקה לאחר הימיס ומלאה טטורה ואיכא למימר כיון דמלאה טטורה עד השתא נמי לא חזאי: **זכפי נפשה**. ולאו אמתינין: וכן

אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק אהייא אילימא ארישא הרי זו בחזקת טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא ספק זבה אמרינן אלא זבה ודאי נמי הרי זדקה ומצאה טהורה אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה שבדקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים זדקה ומצאה טמאה רב אמר יזבה ודאי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת טמאה ודאי ולוי אמר ספק זבה אימר פסקה ביני וביני וכן

עליה זרכה ועוד יש שמחמירות אע"פ שחופפת נושאות עמהן מסרק וסרוקות ענמן צבית הטבילה ור"ת פירש ותמה על עלמך זהו כפל מלה כלומר היאך אתה אומר דצר זה שאשה חופפת זיוס וטובלת זביל מוצאי שבת והא זעין סמוך לחפיפה טבילה ואומר ר"י דכי האז גוונא איכא זפסחיס פרק כל שעה (דף כג.) ותמה על עלמך היאך חמך אסור זנהנא כל שזעה (א):

והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. פי' זערב שזת וטובלת זמוציא שזת והלכתא אשה לא תחוף אלא זבילה לחוף צו ולא תמהר לחוף זערב שזת: **הא דאפשר**. לחוף זמוציא שזת שהוא חול תחוף צו ולא תמהר לחוף או ליל שני זשזת להא דלא אפשר לחוף זמוציא שזת שהוא יום טוב חופפת מערב שזת אף על פי שטבילתה למוציא שזת לא איירי זאיסור חפיפת לילה ואומר ר"י דאם אירע טבילתה ליל תשעה זכאז אסורה לטבול זלית הלכתא כהך זרייתא (י) דכל כתזי הקדש (שזת ק"ה). דכל חייזי טבילות טובזין זכרכן זין זנז' זכאז זין זיה"כ אלא קי"ל זכזי חנינא סגן הכהניס דאמר סוף פרק קמח דמענית (דף ג.) כדי הוא צית אלהינו לאזד עליו טבילה אחת זשנה ואומר עלה זירושלמי זפ"צ דצינא אורי רצי לוי כהדא דרצי חנינא סגן הכהניס ועוד יש לפרש דההיא (ח) דכל כתזי צימי התנאים שהיו עסוקיס זטהרות והיו לריכים זיוס תשעה זכאז להתעסק זטהרות לפיכך טובלת מערבז אזל זזמן הזה דלזבעלא דוקא אפשר לה לחוף ולטבול זמוציא תשעה זכאז ואם אין לה פנאי לרחוף ולחוף זבילה תרחוף ותחוף ערב תשעה זכאז כדי שיהיה זקל לה עדיין לחוף קאת מוצאי תשעה זכאז ולטבול:

תינוקת פרק עשירי נדה

כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותמכר ביום זמוציא שבת ותמה על עצמך היאך אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. שהרי בקושי המירו לה להרחיק חפיפתה כל כך אלא משום דאי חופפת זביל טבילתה אימור לא חייפא שפיר מתוך שמהומה לציטה ממחרת לטבילתה

תסגי (ב) אייתי למוחר וידע מאי קאמרה ליה אמר (ב) דודי חסרת ^במשמקי חסרת עבדי חסרת דרש רבא אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוציא שבת אמר ליה רב פפא לרבא והא שלח רבין באגרתיה אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול במוציא שבת ותמה על עצמך היאך חופפת ביום וטובלת בלילה הא בעינן תכף לחפיפה טבילה וליכא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש ^אדברים שאמרת לי לפניכם טעות הן בידי ברם כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול ביום וטובלת בלילה הא בעינן סמוך לחפיפה טבילה וליכא והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה והלכתא אשה לא תחוף אלא בלילה (אלא) קשיא הלכתא אהלכתא לא קשיא יהא דאפשר הא דלא אפשר: **מתני'** נדה שבדקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים זדקה ומצאה טמאה הרי היא בחזקת טהורה זדקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ובין השמשות לא הפרישה בטהרה

ימים זדקה ומצאה טמאה הרי היא בחזקת טהורה זדקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן זדקה ומצאה טהורה הרי זו בחזקת טמאה ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם יש לה וסת דיה שעתה (ו'ור' יהודה אומר כל שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה הרי זו בחזקת טמאה והכמים אומרים יאפילו בשנים לזרתה זדקה ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן זדקה ומצאה טמאה הרי זו בחזקת טהורה: **גמ'** איתמר רב אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק אהייא אילימא ארישא הרי זו בחזקת טמאה בשלמא ספק זבה אמרינן אלא זבה ודאי נמי הרי זדקה ומצאה טהורה אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה שבדקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים זדקה ומצאה טמאה רב אמר יזבה ודאי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת טמאה ודאי ולוי אמר ספק זבה אימר פסקה ביני וביני וכן

עליה זרכה ועוד יש שמחמירות אע"פ שחופפת נושאות עמהן מסרק וסרוקות ענמן צבית הטבילה ור"ת פירש ותמה על עלמך זהו כפל מלה כלומר היאך אתה אומר דצר זה שאשה חופפת זיוס וטובלת זביל מוצאי שבת והא זעין סמוך לחפיפה טבילה ואומר ר"י דכי האז גוונא איכא זפסחיס פרק כל שעה (דף כג.) ותמה על עלמך היאך חמך אסור זנהנא כל שזעה (א):

והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. פי' זערב שזת וטובלת זמוציא שזת והלכתא אשה לא תחוף אלא זבילה לחוף צו ולא תמהר לחוף זערב שזת: **הא דאפשר**. לחוף זמוציא שזת שהוא חול תחוף צו ולא תמהר לחוף או ליל שני זשזת להא דלא אפשר לחוף זמוציא שזת שהוא יום טוב חופפת מערב שזת אף על פי שטבילתה למוציא שזת לא איירי זאיסור חפיפת לילה ואומר ר"י דאם אירע טבילתה ליל תשעה זכאז אסורה לטבול זלית הלכתא כהך זרייתא (י) דכל כתזי הקדש (שזת ק"ה). דכל חייזי טבילות טובזין זכרכן זין זנז' זכאז זין זיה"כ אלא קי"ל זכזי חנינא סגן הכהניס דאמר סוף פרק קמח דמענית (דף ג.) כדי הוא צית אלהינו לאזד עליו טבילה אחת זשנה ואומר עלה זירושלמי זפ"צ דצינא אורי רצי לוי כהדא דרצי חנינא סגן הכהניס ועוד יש לפרש דההיא (ח) דכל כתזי צימי התנאים שהיו עסוקיס זטהרות והיו לריכים זיוס תשעה זכאז להתעסק זטהרות לפיכך טובלת מערבז אזל זזמן הזה דלזבעלא דוקא אפשר לה לחוף ולטבול זמוציא תשעה זכאז ואם אין לה פנאי לרחוף ולחוף זבילה תרחוף ותחוף ערב תשעה זכאז כדי שיהיה זקל לה עדיין לחוף קאת מוצאי תשעה זכאז ולטבול:

סח.

נא א ב מי' פ"ג מה' מקואות הלכה טו סגמ עשין רמח טושי"ד י"ד סימן קלט טע"ף ג וטע"ף ד ונסעף [ח] ונכרז אלפס זעזעות פ"ג דף זג.ג.:

גב ג ד מי' פ"ו מה' איסורי זבילה הל' כ:

תום' הרא"ש (הגמץ)

ותמה על עצמך היאך חמך אסור בהנאה כל ד' כלומר היאך תוכל לאוסרו אלא מותר הוא בהנאה ובתר הכי קאמר והלכתא אשה חופפת ביום פי' בע"ש וטובלת בלילה פי' למוציא שבת לא קשה הא דאפשר לחוף בליל מוצאי שבת תחוף בלילה ולא תארך חפיפתה בע"ש. הא דלא טובלת לחוף במוצאי שבת כגון יו"ט שחל להיות במוצאי שבת אז חופפת ביום בע"ש. וכן נוהגות הנשים אידנא ונוהרות בשבת מליתן תבשיל לבנה ומלהתעסק בדבר שיכול לבא ליהי ציציה ומחמקין קותנן של מים להחייב בית הסתרים ובית הקטנים כבי' דמתירין להחם חמין לרזילי כיו"ט אבל לא כל גופו וגם קיסרותו שערותיהן יפה שלא יתבלבל. וה"ד משולם החיר בעירו לחוף בע"ש שהיה שביעי שלה ולטבול ביום השבת כי היו יראות מלטבול בלילה. ור"ת כתב דחיר קולי בחירי הידיו לא אשכחן קולא דסרך בתה וקולא דהרהקת חפיפה מטבילה:

נדה שבדקה ביום ד' ומצאה טהורה. משמע טעמא זדקתה צו' ומצאה טהורה הא לא ברקה הויה בחזקת טמאה ובסיפא קתני זדקה צו' שחיר' ומצאה טמא טעמ' וזדקתה ומצאה טמא הא לא ברקה הויה בחזקת טהרה ואיכא למימר דרישא כי לא ברקה בשביעי הויה בחזקת טמאה משום דלאחר ימים ברקה ומצאה טהורה. אבל אי אפשר לומר כן דאם לא ברקה בשביעי ומדוקמנן לה בחזקת טהרה (כלאחר ימים ברקה ומצאה טהור' אבל אי אפשר לומר כן דאם לא ברקה בשביעי) דאם לא ברקה בחזקת טמא א"פ שראתה ודאי בשביעי דמאי שנא זשזדקתה בששי ומצאה טמא משום שאנו חוששין לומר טמא ראתה בשמיני ובתשיעי ועשירי נמי כשזדקתה בששי ומצאה טמא יש לנו לחוש שמא ראתה בשביעי שהוא עדיין בימי טמאה וראתה גם בתשיעי ובעשירי דמה לי לחש ג' ימים מחמת ראייה של שביעי ומה לי לחש ד' ימים מחמת יום ששי. הלכך נראה דה"ה לא ברקה בשביעי ומצאה טמא אלא בששי או בשאר הימים אף באשון רק שלא הפרישה בטויה באחד מן הימים וגם בין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים זדקתה ומצאה טהור הרי זו בחזקת טמאה והאי דנקט זדקה עצמה ביום השביעי ומצאה טמא לאו דוקא אלא ה"ה באחד משאר הימים אלא משום דבעי למיתני ובין השמשות לא הפרישה נקט

נמי בשביעי שחרית: וחב"א אף בשני לזנתה זדקה ומצאה טהור. וכדפריש"י דג' מחלוקות זדבר ת"ק סבך דוקא בשביעי ור' יהודה דוקא בין השמשות והכמים אומרים אף בשני ולפירושו איכא עדיין תנא רביעי דבגמרא קאמר אפילו בראשון הלכך נראה דליכא אלא חיר תנאי והכמים מפרשי מילי דת"ק משום דר' יהודה בעי הפרישה מן המנחה ולמעלה ולא טגי בהפרישה דשביעי שחרית ואתו רבנן לפירושו דאפילו בשפרישה בשני סניא וה"ה בהפרישה בראשון אלא שאין דרך אשה לברוק ביום ראשון אחרי שכבר ברקה פעם אחת ומצאה טמאה א"כ נשנית לפי הטעות שטעה ר' שלא שאל בראשון: רב אמר זבה ודאי.

עין משפט

גר מצוה

אמרו יִיָהּ הרי זו בחוקת טהרה. וא"ת תקשה לרצי יוסי דהכל דקאמר דסגי לה צהפרשה שחית לרצי יוסי דפרק זא סימן (לעיל דף נג.) דקאמר ומה אילו גדה שלא הפרישה צטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחוקת טומאה אלמא צני הפרשה מן המנחה ולמעלה יש לומר דהתם מיירי כשהפרישה ציום שראתה צו שחית (א) והכל מיירי צצדקה שחית ומנאה טהרה וקשה דאס כן כי פרקינן לרצי יהודה אילו ידיה צענייה כל צין השמשות וכו' לימא ר' יוסי לנפשיה דהא איהו נמי מצריך הפרשה מן המנחה ולמעלה כשהפרישה ציום שראתה ומה מועיל עיכוז זה שמא עם סילוק ידיה צלא חומרה אללא מן הדין ואין לנו להחמיר ולספק שמא עם סילוק ידיה ראתה להצריכה צדיקה צסוף היום אצל רצי יהודה שצא להחמיר ולספק דאפילו צשלא ראתה שחית אללא מצדקה עצמה ומנאה טהרה הוא מצריך הפרשה גס צסוף היום היה לו להחמיר ולצדוק מספק שמא עם סילוק ידיה ראתה:

אבל הלבא ברבי אציעור. אע"ג דאין למדין הלכה מפי הש"ס הא פסקינן צפ"ק לעיל (דף ע:.) כרצי אלעזר צלרצע והא מד מינייהו: והכל

בטהרה בו' מן המנחה ולמעלה מה לי הפרישה בטהרה בראשון בראשון ימי איכא למאן דאמר אין והתניא אמר רבי שאלתי את רבי יוסי ור' שמעון כשהיו מהלכים בדרך גדה שבדקה עצמה יום ז' שחירת ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר הימים בדקה ומצאה טמאה מהו (א) אמרו לו הרי זו בחוקת טהרה ששי חמושי רביעי שלישי שני מאי א"ל לא שנא בראשון לא שאלתי ומעיתי שלא שאלתי (ב) אטו כולהו לאו בחוקת טומאה קיימי וכיון דפסק פסק ראשון נמי כיון דפסק פסק ומעיקרא מאי סבר: הואיל והוחזק מעין פתוח: **בתנאי** (ג) הוב והובה שבדקו עצמן ביום ראשון ומצאו טהור וביום השביעי ומצאו טהור ושאר ימים שבינתיים לא בדקו רבי אלעזר אומר הרי הן בחוקת טהרה ר' יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד ר' עקיבא אומר אין להם אלא יום ז' בלבד: **גמ'** תניא אמר לו רבי אלעזר לר' יהושע לדבריך אתה מונה בסירוגין והתורה אמרה י' אחר תטהר (ד) אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אמר לו רבי יהושע ואתה אי אתה מודה בוב שראה קרי ובגזיר שהילך סככות ופרעות שמונה בסירוגין והתורה אמרה (ה) והימים הראשונים יפלו ורבי אלעזר בשלמא התם (ו) לטמאה בה אמר רחמנא שאינה סותרת אלא יומה ואי משום איחלופי זב בבעל קרי לא מיחלף (ז) גזיר שהילך על גבי סככות ופרעות נמי (ח) מדאורייתא אהל מעליא בעינן ורבנן הוא דגזור ורבנן בדאורייתא לא מיחלף אבל הכא אי חיישינן דלמא חוזאי בספק אתי לאיחלופי בודאי תני (ט) ר' יוסי ור' שמעון אמרי נראין דברי רבי אלעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל הלכה ברבי אלעזר איבעיא להו הוב והובה שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו לרבי

וכן תנא לוי במתניתא אחר הימים בין בדקה ומצאה טהורה בין בדקה ומצאה טמאה הרי זו ספק זבה: ומצאה טהרה בין צדקה ומנאה טמאה הרי זו ספק זבה: **לומר** שאינה מטמאה מעט לעט. צפ' צנות כותים (לעיל לט.) קתני כל אחד

עשר צחוקת טהרה ואמרין למאי הלכתא ואמר רבא לומר שאס מראה צמוך י"א אינה מטמאה מעט לעט ומתנינן קתני מטמאה מעט לעט ארישא דקתני אחר הימים צדקה ומנאה טמאה ומתמה הש"ס ולאן ארובציניה צפ' צנות כותים (ס) ולא אפרוק: כי קתני **ומטמאה מעט לעט**: אריש פיקיין קאי ראסה ועודה צצניא אציה. צ"ה אומריס(י) כל הלינה שלה וקאמר דאס ראתה לאחר מכאן מטמאה מעט לעט: **כחולס** גדה. כחולס דמיס דקי"ל (לעיל דף ע:.) דיה שעטה צרציייה ראשונה: **ואס יש** לה וספ. קא סלקא דעתך אסיפא דמתני' קאי דקתני אחר הימים צדקה ומנאה טמאה מטמאה מעט לעט ואס יש לה וספ קצוע לאחר הימים דהיינו ימי זיבה וראתה צו דיה שעטה: **לומר שאינה קוצעת**. צפ' צנות כותיס(י) גצי כל י"א צחוקת טהרה: אמר לך **שמואל** כי אמרי אנה לקולא דלא צעיןן תלת יומי למיעקריה דהא קתני כל י"א צחוקת טהרה דהיינו קולא דמיה סולקין אצל לענין דיה שעטה כל שכן דהוי וספ דהא דמיה מסולקין: עם סילוק ידיה ראסה.

ואפילו הכי אמרת טהרה הלך מה לי הפסיקה צטהרה צראשון כו': מי איכא דאמר כו'. והא אפילו רבנן צתראי צשני שלה הוא דקאמרי אצל צראשון דהוי פתיחת מעיניה ליכא למאן דאמר דאס צדקה צצהריס ומנאה טהור דמהוי הפרשה: ועוסיי שלא שאלני. שאלני שאלתי היו מטשרין: מעיקרא מאי סבר. שלא רצה לשאל: **בתנאי** (א) הוב והובה שפסקו והתמילו לספור ז' וצדקו יוס ראשון ושביעי כו': רצי עקיבא אומר אין להס אלא צשיעי. שמא ראו צינתיים וסמרו ספירתן הראשונה: **גמ'** אי אסה מודה בוב שראה קרי צימי ספירו שאינו מונה אותו יוס דקיימא לן (ב.) דסותר יוס אי' ומונה לסירוגין: ועזיר שהיך סככות ופרעות. שהן ספק אהל אין אותו יוס עולה למנין גזירותו ומנאל שמונה ל' יוס של סתם גזירות צסירוגין: הסס. זב שראה קרי: לעמאה צה כתיב. זאת תורת הזב ואשר תלא ממנו סכבת זרע וגו' (ויקרא טו) מה זיבה (י) סותרת אף קרי סותר אי מה זיבה סותרת הכל אף קרי סותר הכל ת"ל לעמאה צה אין לך סתיירה אללא בצטומאתה האמור צה

מה טומאת קרי יוס אחד אף סתירתה יוס אחד: ואי משום איחלופי. דלא לימי לנמות לסירוגין צזיבה גמורה: אהל מעליא צעינן. אין מזיר מטמא אללא צאהל מת ודאי כדכתיב (צמדנר ו) וכי ימות מת עליו צמחורת עליו כדאמר צכילד זולין (פסיחס פא:.) ורבנן גזור ציה. לסתור אותו יוס. וא"ת אחי לאיחלופי צאהל מת גמור ולא יסמור אללא יוס אי': דרבנן צדאורייתא. אהל ספק דרבנן צאהל דאורייתא לא מיחלף: אצל כחא אי חיישינן. ולא תמנה יוס(י) צצניתיים משום דלמא חוזאי צספק אחי למיחלף צודאי דאמרינן מדלא מנינן הני ימים ודאי חוזאי צינתיים וקא מניא לראשון ואסיא לנמות ודאי רואה צסירוגין: נראין צצרי ר"א מצדרי רצי יהושע. דכיון דחייש רצי יהושע לשמא ראה צינתיים היה לו לסתור אף הראשון: ודצרי ר"ע מצדרי כולן. דצעי ספורין וצדוקין: יוס שמיני. כצ עצרו ימי הספירה ולא היה סופן צטהרה דלא צדקה יוס ז':

תינוקת פרק עשירי גדה

(א) [לעיל לט.], (ב) לעיל לט., (ג) לעיל לט., (ד) [ל' אמרו ל' יעבידן], (ה) גמי הרשב"א צמה"א ההס טעמא מאי טולחי כו', (ו) לעיל לג:, (ז) לעיל ז:., (ח) [לעיל לג:] (ט) [לעיל לג:], (י) [לעיל לג:], (יא) [לעיל לג:], (יב) [לעיל לג:], (יג) [לעיל לג:], (יד) [לעיל לג:], (טו) [לעיל לג:], (טז) [לעיל לג:], (יז) [לעיל לג:], (יח) [לעיל לג:], (יט) [לעיל לג:], (כ) [לעיל לג:], (כא) [לעיל לג:], (כב) [לעיל לג:], (כג) [לעיל לג:], (כד) [לעיל לג:], (כה) [לעיל לג:], (כו) [לעיל לג:], (כז) [לעיל לג:], (כח) [לעיל לג:], (כט) [לעיל לג:], (ל) [לעיל לג:] ימים,

והוא תורה אור השלם

1. ואם טהרה מובקה וקפדה לה שבגעת ימים ואחר טהרה: ויקרא טו כח

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמרו ליה הוי וכו' שחית אבל הכא מיירי:

גליון הש"ס

גמ' בדאורייתא אהל מעליא בעינן. לעיל ז ע"א תוס' ד"ה אליו:

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לט.], (ב) לעיל לט., (ג) לעיל לט., (ד) [ל' אמרו ל' יעבידן], (ה) גמי הרשב"א צמה"א ההס טעמא מאי טולחי כו', (ו) לעיל לג:, (ז) לעיל ז:., (ח) [לעיל לג:] (ט) [לעיל לג:], (י) [לעיל לג:], (יא) [לעיל לג:], (יב) [לעיל לג:], (יג) [לעיל לג:], (יד) [לעיל לג:], (טו) [לעיל לג:], (יז) [לעיל לג:], (יח) [לעיל לג:], (יט) [לעיל לג:], (כ) [לעיל לג:], (כא) [לעיל לג:], (כב) [לעיל לג:], (כג) [לעיל לג:], (כד) [לעיל לג:], (כה) [לעיל לג:], (כו) [לעיל לג:], (כז) [לעיל לג:], (כח) [לעיל לג:], (כט) [לעיל לג:], (ל) [לעיל לג:] ימים,

תורה אור השלם

1. ואם טהרה מובקה וקפדה לה שבגעת ימים ואחר טהרה:

2. והזיר לך את ימי גורו והביא מבש בן שנתו לאישם ותקיים דראשנים יפלו כי שטמא גורו: במדבר ו יב

3. זאת תורת הזב ואשר יצא ממנו שכבת זרע לקטאתה קה: ויקרא טו לב

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמרו ליה הוי וכו' שחית אבל הכא מיירי:

גליון הש"ס

גמ' בדאורייתא אהל מעליא בעינן. לעיל ז ע"א תוס' ד"ה אליו:

מסורת הש"ס

(א) נעיל כטו. [ות]:ן. ג] ונעיל ג.
א ונעיל דמלאן.
ד [סמדרין קטו].
ה סס.
ו ככ"ב: וכל.
ז רש"א מ"ז.

הגהות הב"ח

(א) גמ' וקיימא לן שזע קמא: (ב) רש"י ד"ה איני ובי' ובדוקן ודלא הס"ד והל"כ מ"ה וקיימא לן ובי' וזכר הס"ד והל"כ מ"ה ביממי לא ובי' של נקיים וזהו בעיא טבילה כ"ו משום דעצילה בזמנא מלא דגדה ויולדת ובי' ולא ספרתן פנינו:

מוקף רש"י

מתיב ר' יוסי רביי חגיגא.
אדרי יהושע בן לוי מתני' חזא דמימי בשאש טועה.
שלג ידעא חמשי ילדה.
והתם (נעיל כטו).
קמי לה וקאמר רבין לא ידענא מלא חגיגתא.
דר' יוסי, וללא מיתבא היל', והתם מפרש טעמא (לעיל י"ח).
דאית ליה תורא לירעי חד יומא.
כן היה מנהגם, מי שחיה לו שור אחד רועה כל בהמות העיר יום אחד, ומי שאין לו בהמה מנגלין עליו לרעות ב' ימים (סנהדרין קס"ב באבש"ט דסוף).
אמר להר.
יתמי לנתי דמורא דלית ליה כ"ו (שם).

לרבי אליעזר.
דמכשר בדדיקת שביעי עם הראשון:
מהו.
דלרבי יהושע ודאי אין להם אלא שמיני בלבד דאף ע"ג דמליא מילתיה בדדיקה ומוגה ימים הבדוקין אפילו בסירוגין הני מילי בראשון ושביעי דחו לאינטרופי לחד מנינא אכל שמיני לאו מסדר ספירת הראשון הוא ולא מטטרף ולר' עקיבא נמי אין לו אלא שמיני בלבד שמא ראה בינתיים ומכאן ואילך לריך לספור ששה אלא לרבי אליעזר מי מחזיקין כל ז' בטהרה מדקת בדדיקת ראשון דהוה תחלתן בטהרה או לא:
היא היא.
טורחין:
לאו רבי אליעזר ורבי יהושע.
דלע"ג דפליגי עליה דרבי עקיבא בראשון ושביעי הכא מורו:
לא רבי יהושע ורבי עקיבא.

כדפרישית אכל לרבי אליעזר הואיל ותחלתן בטהרה מחזיקין לכוליהו בטהרה:
כדנשא אמרה לשמעיה.
בפרק בנות כותים (נעיל דף גג.).
דלא **בדיקה עד שביעי**.
דלא הוי תחילת ימי ספירה בטהרה ללא בדיקה בראשון משהפרישה צדין השמשות של שלישי לזיבה שראתה בו ציוס עד ז' לספירה ותרי קולי אשמועי' רב בנפירה:
הסס.
דלמחר רב לעיל דמטטר רבי אליעזר בצודק ראשון ושמיני אשמועינן תחלתן אע"פ שאין סופן:
והכא אשמועינן סופן אע"פ שאין תחלתן.
דמשום בדיקת ז' מחזיקין כל ששה לפניו בטהרה הואיל ופסקה בשלישי.
ומיחו הפרשה בטהרה צעינן דמשוחזק מעין פתוח ליכא לאחוזקי בטהרה עד שצדוק ותמלא שפסק כדאמרין במתני' [ספ"ג] דהפרשה בטהרה צעינן:
איני.
לרב פריך דלא צעי ספורין (ב) ובדוקין ודאי וקיימא לן בהמפלת (נעיל דף כטו):
דשזע קמא בלילותא מטבלינן לה כל ליליא דילמנא השמא שלמו שבעה של טומאת זכר ביממא לא מטבלינן לה לספוקה ציולדת צוזב ולמימר בכל יומא היום כלין ז' נקיים שאחר טומאת לידה ומשום הכי לא מטבלינן לה דאי נמי מתרמי האידנא ז' של נקיים משום דטבילה בזמנא מזהו ונדה ויולדת טבילתן בלילה וזבה טבילתה ציוס לא הויא ספירה הואיל ולא ספרה בפנינו עד שתשב פנינו שזע טהור:
יום אחד טמא ראוי.
ואינו יודע אימתי אפילו היום י"ל וז' ואינה יודעת אם יום ראיימה צימי נדה אם צימי זבה מטבלינן אותה משום טבילה בזמנא מזהו:
ששע טבילות ז' לנדה ופרטי

לזיבה.
ובגון דאתאי לקמן ביממא ומטבלינן אותה הלילה שמא נדה היא והלילה כלו ז' ימי נדה וכן לליל יום ז' וכן כל ליל שזע זה וטפי לא איכא לספוקי ותרת זיבה ביממא ציומא דאתאי לקמן מטבלינן לה דלמא אתמול חזאי וימי זיבה הוו והואי שומרת יום כנגד יום ולמחר נמי טבלה דילמא ציומא דאתאי לקמן הוא דחזאי וטפי ליכא לספוקי.
אכל אתיא לקמן בליליא איכא י' טבילות ח' לנדה וב' לזיבה דההוא ליליא גופיה איכא לספוקי השתא זמן טבילתה וכן כל לילות שזע ז' ולמוצאי שביעי נמי טבלה משום דילמא בליליא דאתאי קמן חזאי והשתא הואי זמן טבילה.
והאי דלא קא תני י' טבילות משום מילתא דלא פסיקא היא דהא כי אתיא ציממא ליכא אלא ט' אכל ט' פסיקא ליה דבגיר מהכי ליכא והכי מוקי לקמן:
מאי עזידישיהו.
אם באתה ציוס או בלילה ואומרת צין השמשות טמא ראיתי אין כאן טבילה יתירתא דהא כי אמרה נמי יום טמא ראיתי ואיני יודע מתי אם צימי נדה ואם צימי זיבה מספקי ליה דילמא האידנא ציוס שבת לפנינו חזאי:
סמני לנדה.
כגון באת לפנינו צין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השתא זמן טבילתה וכן כל שזע זה ולילי שבת הבאה שמא צין השמשות שבת לפנינו ראתה ולילה היא ומשכה ז' ימי נדה עד עכשוי ולפי שיוס שבת היה תחלת נדמה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה דמטבלינן לה צין השמשות דאתאי לקמן דילמא צין השמשות דאתמול חזאי ומיום ה' בשבת היה ושמרה ערב שבת כנגד יום ה' וטובלת צין השמשות עד שלא תחשך דשמא עדיין יום הוא וראוי לטבילת זוז ולמחר בשבת נמי טבלה שמה צין השמשות דאתמול כשבת לפנינו ראתה ומיום ששי היה והיום טובלת ליום כנגד יום וזאתה בשבת נמי טבלה משום ספק ההוא צין השמשות גופיה שמא לילה הוא כשראתה וזאת לפנינו ובכל"ו יום השבת הוי ראשון וא' בשבת הוי שימור וטבילה:
האי דינא דלא דינא דייני בגלחי.
דין זה שאינו דין היו דנין בזאתו מקום:
לירעי חד יומא.
כל בהמות העיר:
אול יפמא.
שלא היה לו שור וכפאורו לרעות בהמותיהן צ' ימים:
נכסינהו.
שחטן:
קמא ראוי.
אם א' אם ג':
שב לנדה.
באתה בשבת טובלת למוצאי שבת שמא באתה ראתה תחלה וכן עד לילי שבת הבאה ולילי שבת בכלל שמא בשבת שבת לפנינו ראתה ואותו היום לצד ראתה:

תינוקת פרק עשירי נדה

והכא קמ"פ סופן אע"פ שאין תחלתן.
ואם תאמר ו' (א"כ) לרב כל זבה כריכה הפרשה ציוס שפוסקת בו כמו נדה ואמאי קמי במתני' שבדיקה עזמה יום ראשון הא כבר בדיקה עזמה מאתמול והפרישה בטהרה ואי הוה אומר דלא צעינן הפרשה ציוס

ג' הוה ניחא וי"ל דליכא למידק הכי דאפי' אי סגי בהפרשת שלישי לרבי אליעזר לא סגי דלא תני שבדיקה ציוס ראשון משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא כמו ראשון ושמיני דקאמר רב לרבי אליעזר היא היא ולא תני במתני' אע"ג דלר' אליעזר הוי רבותא טפי משום דלא מימתי ליה מו פלוגתא דר' יהושע ור' עקיבא:
שבועה לנדה ושנים צ"יבה.
מכאן אין יכול לדקדק דלא צעינן ספורים פנינו מדטובלת אע"פ שלא הפסיקה בטהרה ולא בדיקה נמי בתחלת ספורים דלע"ג דלא צעינן ספורים פנינו צזבה קטנה צזבה גדולה צעינן ועוד דסוף סוף סגי לה זמנא שבדיקה ציוס הספירה ומלאה טהורה דאי אין בדיקת סוף היום עולה לספירה לא היה תקנה לצנות ישראל אלא אם כן יצדקו בעליית עמוד השחר דספירת לילה אינה ספירה:
מה

סמ.

נא ב ג ד מ"ז מ"ח פ"ו מ"ט
אוסרי צ"ה הל' כב
טוש"ט י"ד ס"י קלו ספ"ך ד:

תום הרא"ש

באותה בדיקה דקדום המנחה:
רב אמר היא היא תחלתן אע"פ שאין סופן.
והאי דקתני במתניתין ציוס השביעי משום ר' יהושע נקטיה:
הכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן.
והאי דנקט מתניתין יום ראשון משום ר' יהושע ור' עקיבא נקטיה:
איני והא כי אתא רבין כ"ו.
אפי"ג דאליביה דר' אליעזר קאמר מ"מ פריך ליה דלא אשכחן תנא דס"ל סופן אע"פ שאין תחלתן הלכך לא מיבעיא ליה לפרושי דברו ר' אליעזר הכי:
ואי ס"ד לא בעינן ספורי' לפנינו ביממי לטיבלה.
ואי משום דבעינן הפסקה בשלישי כדקאמר רבא לעיל נדה שהפרישה בטהרה בשלישי שלה אלמא בלא הפרשה אינה יכולה לספור.
חומרא בעלמא היא ומדרבנן ואינה נמנעת בשביל זה מלטבול כיון שטבילה בזמנא מצוה ואפילו בעיא הפסקה מן התורה טובלת דשמא הפסיקה ולא ארענה כיון דבאייהו יום שהפסיקה מועלת הפסקתה אבל אין לחוש ולומר שמא בדיקה ציוס ראשון של ספירה ואיכא תחלתן וסופן שבתה שעתה שבדיקה לפנינו יום שביעי של יום זה:
לאו מי אוקימנא כ"ו עקיבא.
משמע דר' חנינא לא מיבעי ליה לאוקומי כ"ו עקיבא דאתאי שפיר כ"ו אליעזר.
מתוך כן נראה דהלכה כרב דסופן אע"פ שאין תחלתן.
דסוגין דסוף המפלת כותיה וכ"ש בתחלתן ואצ"פ שאין סופן.
מיהו יש לדחות דר' חנינא נמי לא מיתקמא כ"ו אליעזר דכיון דלא בעינן ספורי' לפנינו בכל הימים א"כ חומרא בעלמא היא דבעי סופן ותחלתן ולא מדאורייתא הלכך מטבלינן לה משום טבילה בזמנא הוה מצוה.
וכי פריך הכא לרב הוה מצוי לאקשווי.
ולטעמיך היכי מצו מוקמת לה בשום ענין כ"ו אליעזר ולישנא משמע כן דקאמר לאו מי אוקימנא כ"ו עקיבא משמע אפי' ליתא לדרב:
ז' לנדה ותרי לזבה.
מכאן אינו יכול לדקדק דלא בעינן ספורים לפנינו דחשיבנן להן יום ספירה אע"פ שלא הפסיקה בטהרה אתמול בתחלת יום הספירה משום שאין לחוש מה שלא הפסיקה בטהרה כיון שיום

שאינן תחלתן או סופן הוא דאמרין דאוקימנא אבל סופן אע"פ שאין תחלתן לא קמ"ל איני והא (ב) כי אתא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתיה (ג) דקי"ל שבעה קמא דאתיא לקמן בלילותא מטבלינן לה ממטבלינן לה ואי ס"ד לא בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי נטבלינה דילמא יולדת זכר בזוב היא ועבדה לה ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין בפנינו ולא מי אוקימנא (ד) כר"ע דאמר בעינן ספורין לפנינו ומנא תימרא דלרבנן לא בעינן ספורין לפנינו (ה) דתנן טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי ממטבלינן אותה ט' טבילות ז' לנדה ותרי לזיבה בין השמשות טמא ראיתי ממטבלינן אותה י"א טבילות י"א מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות והויין תמני לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר מטבלינן אותה ט"ו טבילות אמר רבא האי דינא דלא דינא דייני בגלחי דראית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא לירעי תרי יומי אתרמי להו יתמא בר ארמלתא יהבי ליה תורי אזל נכסינהו אמר להו (ו) דאית ליה תורא לשקול חד משכא דלית ליה תורא לשקול תרי משכי אמרי ליה מאי האי דקאמרת אמר להו סוף דינא בתחלת דינא תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף הכא נמי ומה איכא דאמרה ראיתי סגי לה אי בתשע טבילות אי בי"א טבילות איכא דקאמרה איחי לא ראיתי בעיא חמש עשרה טבילות אלא אימא הכי ראיתי ואיני יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או בימי זיבה ראיתי מטבלינן אותה ט"ו טבילות אתאי קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה ותמני

ובגון דאתאי לקמן ביממא ומטבלינן אותה הלילה שמא נדה היא והלילה כלו ז' ימי נדה וכן לליל יום ז' וכן כל ליל שזע זה וטפי לא איכא לספוקי ותרת זיבה ביממא ציומא דאתאי לקמן מטבלינן לה דלמא אתמול חזאי וימי זיבה הוו והואי שומרת יום כנגד יום ולמחר נמי טבלה דילמא ציומא דאתאי לקמן הוא דחזאי וטפי ליכא לספוקי.
אכל אתיא לקמן בליליא איכא י' טבילות ח' לנדה וב' לזיבה דההוא ליליא גופיה איכא לספוקי השתא זמן טבילתה וכן כל לילות שזע ז' ולמוצאי שביעי נמי טבלה משום דילמא בליליא דאתאי קמן חזאי והשתא הואי זמן טבילה.
והאי דלא קא תני י' טבילות משום מילתא דלא פסיקא היא דהא כי אתיא ציממא ליכא אלא ט' אכל ט' פסיקא ליה דבגיר מהכי ליכא והכי מוקי לקמן:
מאי עזידישיהו.
אם באתה ציוס או בלילה ואומרת צין השמשות טמא ראיתי אין כאן טבילה יתירתא דהא כי אמרה נמי יום טמא ראיתי ואיני יודע מתי אם צימי נדה ואם צימי זיבה מספקי ליה דילמא האידנא ציוס שבת לפנינו חזאי:
סמני לנדה.
כגון באת לפנינו צין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השתא זמן טבילתה וכן כל שזע זה ולילי שבת הבאה שמא צין השמשות שבת לפנינו ראתה ולילה היא ומשכה ז' ימי נדה עד עכשוי ולפי שיוס שבת היה תחלת נדמה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה דמטבלינן לה צין השמשות דאתאי לקמן דילמא צין השמשות דאתמול חזאי ומיום ה' בשבת היה ושמרה ערב שבת כנגד יום ה' וטובלת צין השמשות עד שלא תחשך דשמא עדיין יום הוא וראוי לטבילת זוז ולמחר בשבת נמי טבלה שמה צין השמשות דאתמול כשבת לפנינו ראתה ומיום ששי היה והיום טובלת ליום כנגד יום וזאתה בשבת נמי טבלה משום ספק ההוא צין השמשות גופיה שמא לילה הוא כשראתה וזאת לפנינו ובכל"ו יום השבת הוי ראשון וא' בשבת הוי שימור וטבילה:
האי דינא דלא דינא דייני בגלחי.
דין זה שאינו דין היו דנין בזאתו מקום:
לירעי חד יומא.
כל בהמות העיר:
אול יפמא.
שלא היה לו שור וכפאורו לרעות בהמותיהן צ' ימים:
נכסינהו.
שחטן:
קמא ראוי.
אם א' אם ג':
שב לנדה.
באתה בשבת טובלת למוצאי שבת שמא באתה ראתה תחלה וכן עד לילי שבת הבאה ולילי שבת בכלל שמא בשבת שבת לפנינו ראתה ואותו היום לצד ראתה:

ותמני

עין משפט ונר מצוה